

Sfear fuort

In het midden van de jaren zestig kwam de zaak wat in mineur te zitten. De geschikte stukker waren zo'n beetje „op”, het enthousiasme zakte, ook al omdat men op tijd verzuimd had de spelersploeg te ververset, en van lieverlede werd teruggegrepen op een al eerder gespeeld stuk *Borgen de roppene*. „De sfear wie hwat fuort” zo zegt de heer Koopal. „Der wie hwat rúze en dêr kaem by dat it waer doe hieltyc min wie, hwant dat is it greate biswier by in iepenlofttheater: it waer.” In Beetsterzwaag werc het geheel al aangetast als het „hwat rúde troch de beammen. Dan koene de lju it al net mear forstean.”

In 1966 werd het nog eens geprobeerd. Jef van der Heijden werd nog een keer teruggehaald om het luchtige stuk van de Ier O'Ceasy *Kokkeldoedeldandy* te regisseren. De belangstelling bleef echter weg en het weer zat opnieuw tegen. Aan de openluchtspelen van Beetsterzwaag kwam helemaal een einde toen de Cornelia-stichting wilde uitbreiden.

Terugblikkend zegt de heer Koopal: „Foar de Swaech wie it in evenemint. Wy tinke der hjir noch mei wémoed oan werom.”

Rijs

De heer Jurjen Draaijer, destijds één van de steunpilaren van Riis Foarút, heeft aan de wieg en het graf van het openluchttheater in Rijs gestaan. „Alles slagge ús eigentlik, mar it theater hat de deastek west foar Riis Foarút.” En dat „alles” was heel wat. Duizenden mensen hebben in de jaren na de oorlog hun vertier gezocht en gevonden op avonden in Rijs. Eerst werden die gehouden

achter hotel Rijsterbosch. Een openluchttheater was daar in feite niet, maar wel de aanzet daartoe: een toneel- en muziekpodium en rijen klapstoelen. Een avondje met de Bietenbouwers trok zo maar vier- tot vijfduizend belangstellenden, Johnny Jordaan of de Motorkozakken deden daar niet voor onder.

Rijs trok mensen van heinde en ver, vooral op topdagen als Pinkstermaandag en Hemelvaartsdag. „De minsken woene nei Riis ta en as de lju yn de doarpen yn de omkriten hwat organisearje woene, moasten se mei ús rekken hâlde,” aldus de heer Draaijer.

In die glorie dagen van Riis Foarút werd het plan geboren om een openluchttheater te bouwen, schuin achter hotel Jans. Er

moest een perceeltje bos voor gerooid worden en gedreven op de golven van het Rijs-effect kwam daar een fraaie voorziening met permanente consumptienten en stevige banken.

Toen het theater er één keer was en het comfort aanmerkelijk beter was dan achter hotel Rijsterbosch, wilden de mensen, die altijd wel naar Rijs wilden, plotseling niet zo erg meer. „It theater hat noait fol west”, zegt de heer Draaijer. „mar wy ha it hiel lang bisocht.” Niet alleen artiesten traden er op, ook werden er toogdagen en meetings gehouden. Toch „draaide” het theater niet. In de opzet van Riis Foarút was niets veranderd. De bestuursleden deden alles pro deo en als er vergaderd moest worden betaalden zij uit eigen zak hun consumpties. De heer Draaijer wil nog wel verder gaan en zeggen dat Riis Foarút de leden geld heeft gekost. Daar lag het falen van het theater dus niet aan. Waar het wel aan lag, weet hij niet.

Vroeger was het voller in Rijs. Op 31 mei 1966 - de derde Pinksterdag - werd er een toogmorgen gehouden voor leden en leiding van de gereformeerde jongeren clubs.